

vilde man da ikke bebrejde ham, at han ikke havde gjort Alt, hvad der var ham muligt, for at forhindre, at Statskassen kom til at lide et Tab? Jeg har imidlertid allerede ved første Behandling sagt, at jeg ikke kunde have Noget imod Uendingsforlaget, og jeg skal derfor heller ikke nu udtale mig imod det; men jeg kan dog ikke se Andet, end at man derved let kan komme til at stille Fordringer til Publikum, der maasse ikke ere nødvendige, og som i alt Fald kunne medføre Besvær, der ikke staar i et rimeligt Forhold til den Risiko, som Statskassen af og til kan løbe. — Hvad endelig Forslaget under Nr. 6 angaar, skal jeg heller ikke gjøre nogen Grindring imod det, saaledes som det er affattet. Jeg vil kun sige, at det er et Forslag, som jeg ikke tror, at jeg vilde have dristet mig til at stille, idet det kan føre til Konsekventer, som man egentlig ikke har tænkt paa. Jeg har troet — og jeg har i den Henseende en ganske god Autoritet for mig, nemlig en Meddelelse fra Justitiarius i den vedkommende Ret — at naar der kun gives Betaling af Revision af Boernes Papirer, vil der for Assistenternes Vedkommende ikke let være Spørgsmaal om Tab af Andet end maasse saadanne Fordele, som deres Stilling i Kontoret hidtil har givet dem. Om man for Resten i andre Forhold vil være ligesaa villig til at erstatte Tab, turde maasse være et Spørgsmaal. Naar imidlertid Erstatningen skal fastsættes paa Finantsloven, er der jo Anledning for Finantsministeren til at kontrollere, hvorvidt der virkelig er noget Tab tilstede, som efter dens Beflækkelse bør erstattes af Statskassen. Jeg kan derfor i og for sig ikke have Noget imod Forslaget; men jeg forbeholder mig Kontrollen med de vedkommende Beløb, forinden de optages paa de aarlige Finantslove.

Ordføreren: Det ærede Thing har nu hørt, at der er forskellige Meninger om, hvor stort det finantsielle Tab vil blive for Statskassen, hvis Uendingsforlaget under Nr. 2 bliver vedtaget. Det ærede Medlem her bagved har endogaa anslaaet det til 40,000 Rd. — om ikke i Dag, saa under en tidligere Forhandling — og den ærede Finantsminister har anslaaet det til 25,000 Rd., jeg derimod til 15,000. Sagen er ganske vist den, at aldeles nøgtagtig kan det ikke udregnes, af den simple Grund, at vi ikke vide, hvor mange Boer der ville blive udleverede imod $\frac{1}{4}$, hvor mange imod $\frac{1}{2}$ og hvor mange imod $\frac{3}{4}$. Man kommer vel Sandheden nærmest ved at tage

det, som ligger i Midten, altsaa $\frac{1}{2}$, og det er det, jeg er gaaet ud fra. Den Opgjørelse, som den forrige Finantsminister i sin Tid stillede Udvalget, og som er meget omstændelig, saa at man kan regne Beløbet ud paa Skilling, har jeg fulgt, og derefter vil Tabet kun blive 15,000 Rd. Det ærede Medlem for Sorø (Alberti) mente vel, at der aldrig havde været ført Klage over Betalingen for Udleveringen af Boer — her i Kjøbenhavn, spøiede han til. Jeg skal ikke indlade mig paa nogen vidtløftig Diskussion med det ærede Medlem, men kun sige, at vi ofte have mærket, at der har været Mistro til Skifterettens Opgjørelser. Jeg vil gjerne tro, at i en lang Række har der ikke været Grund dertil, men Mistroen har været tilstede, og jo mere vi kunne faae den fjernet, desto bedre er det for Embedsmændene selv. So klarere det ligger for, hvor meget der skal betales, desto lettere kunne de Vedkommende udregne, hvor Meget de skulle ud med, og det er af Interesse for selve Embedsmændene. I øvrigt staar det klart for mig, at hvis det ærede Mindretals Uendingsforslag vedtages, da vil dette kun føre til, at Regjeringen kommer til at give en lignende Regel som den, vi have fastslaaet i Uendingsforlaget Nr. 2. Jeg skal derfor ikke sørge over, om Thinget vedtager Forslaget under Nr. 1, men jeg mener, at man, hvis det er gjørligt, hellere maa have Reglen staaende i Loven end i en Ministerkrivelse. Hvad Forslaget under Nr. 4 angaar, er jeg knap saa ligegyldig ved, om det vedtages eller ikke, som det lod til, at den høitærede Finantsminister var. Jeg maa tilstaa, at jeg synes slet ikke om dette Uendingsforslag. Der staar i det, at Skifteretten kan betinge Udleveringen af, at Lodtagerne stille Sikkerhed for et saadant Beløb, som Afgiften antages at ville udgjøre, og det er altsaa overladt til Skifteretten, hvorvidt den vil stille en saadan Betingelse eller ikke. Denne Sikkerhed maa vel nærmest tænkes stillet i Papirer, men sæt saa, at vedkommende Skifteforvalter løber bort, — vi have set noget lignende før; jeg behøver blot at minde om Bjørnsen paa Bornholm — da kommer Statskassen eller de Private til at lide Tab, og jeg tror, at Statskassen er ligesaa udsat for at lide den Slags Tab, som den er udsat for at lide Tab derved, at Arvingerne ikke ere til at faae fat i. Vi maa jo dog huske paa, at Arvingerne hæfte En for Alle og Alle for En, og det skulde dog være befjenderligt, om det ofte hændte, at de Allesammen løb bort eller bleve insolvente i Løbet af 6 Maaned. Jeg tror, at der er tilstrækkelig Sikkerhed i selve Lovforslaget,